

- (f) możliwe jest, aby dostawca, który dotychczas nie był zarejestrowany w innym państwie członkowskim, został zarejestrowany do celów VAT w tym państwie członkowskim, tak aby mógł następnie, podając numer identyfikacji podatkowej nadany w tym państwie, wystawić odbiorcy fakturę wykazującą podatek do zapłaty w tym państwie członkowskim, co uprawniałoby odbiorcę do odliczenia tam podatku naliczonego zgodnie ze szczególną procedurą przewidzianą w dyrektywie 2008/9/WE⁽²⁾ z dnia 12 lutego 2008 r.?
2. Czy odpowiedź na to pytanie zależy od tego, czy krajowy organ podatkowy zwrócił dostawcy zapłatę podatku na podstawie samej korekty faktury, mimo że dostawca nie zwrócił nic odbiorcy z powodu otwarcia postępowania upadłościowego w stosunku do majątku tego dostawcy?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określająca szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim (Dz.U. 2008, L 44, s. 23).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd
Administracyjny w Warszawie (Polska) w dniu 21 lutego 2023 r. – Rada Nadzorcza Getin Noble Bank
i in. przeciwko Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu**

(Sprawa C-118/23, Getin Holding e.a.)

(2023/C 205/29)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rada Nadzorcza Getin Noble Bank i in.

Strona pozwana: Bankowy Fundusz Gwarancyjny

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 85 ust. 2 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012⁽¹⁾ w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku wniesienia przez radę nadzorczą podmiotu w restrukturyzacji skargi do krajowego sądu administracyjnego na decyzję w przedmiocie przymusowej restrukturyzacji, skuteczny środek ochrony prawnej uznaje się za zapewniony także osobom, które w zaskarżeniu tej decyzji upatrują ochrony swojego interesu prawnego, w sytuacji gdy sąd dokonując kontroli zaskarżonej decyzji nie jest związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną, a prawomocny wyrok, wydany w wyniku rozpoznania tej skargi jest skuteczny erga omnes i gdy możliwość uzyskania przez te osoby ochrony ich interesu prawnego nie jest uzależniona od odrębnego wniesienia przez nie skargi do sądu administracyjnego na powyższą decyzję?
- 2) Czy art. 85 ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE wprowadzający wymóg sprawnej kontroli sądowej oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, stanowiące o skutecznej ochronie prawnej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie zastosowaniu przepisu proceduralnego państwa członkowskiego, który zobowiązuje krajowy sąd administracyjny do łącznego rozpoznania wszystkich skarg, jakie zostały wniesione do tego sądu na decyzję organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w sytuacji gdy zastosowanie tego przepisu wraz z innymi wymogami krajowej procedury sądowniczej powoduje, że z uwagi na znaczną ilość takich skarg wydanie wyroku w sprawie może okazać się nadmiernie utrudnione, o ile w ogóle możliwe, w rozsądnym terminie?

- 3) Czy art. 3 ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE należy interpretować w ten sposób, że pozwala on państwu członkowskiemu na niedokonywanie strukturalnego oddzielenia – dla zagwarantowania operacyjnej niezależności i uniknięcia konfliktu interesów – funkcji organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji od innych funkcji tego organu jako ustawowego gwaranta depozytów bankowych lub kuratora banku (tymczasowego administratora) ustanowionego na podstawie decyzji krajowego organu właściwego dla nadzoru do celów rozporządzenia (UE) nr 575/2013⁽²⁾ i dyrektywy 2013/36/UE⁽³⁾?
- 4) Czy art. 3 ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku uchybienia przez państwo członkowskie obowiązkowi ustanowienia odpowiednich uzgodnień strukturalnych dla zagwarantowania operacyjnej niezależności i uniknięcia konfliktu interesów pomiędzy funkcjami nadzoru na mocy rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE lub innymi funkcjami odpowiedniego organu a funkcjami organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, warunek operacyjnej niezależności i uniknięcia konfliktu interesów może być uznany za spełniony, jeśli krajowy sąd administracyjny kontrolujący decyzję w przedmiocie przymusowej restrukturyzacji uzna, że zastosowane inne rozwiązania organizacyjne i działania faktyczne organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, były wystarczające dla osiągnięcia tego skutku?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 173, s. 190.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012; Dz.U. 2013, L 176, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE; Dz.U. 2013, L 176, s. 338.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Braşov (Rumunia) w dniu 3 marca 2023 r. – postępowanie karne przeciwko C.A.A. i C.V.

(Sprawa C-131/23, Unitatea Administrativ Teritorială Judeţul Braşov)

(2023/C 205/30)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Braşov

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C.A.A., C.V.

Strona pozwana: Unitatea Administrativ Teritorială Judeţul Braşov

Uczestnik: Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie – Direcţia Naţională Anticorupţie – Serviciul Teritorial Braşov

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi [TUE]; art. 325 [ust. 1] TFUE; art. 2 ust. 1 konwencji OIF⁽¹⁾ i decyzji Komisji 2006/928/WE⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie zastosowaniu orzeczenia wydanego przez trybunał konstytucyjny, który stwierdził z mocą wsteczną brak przypadków przerwania biegu przedawnienia, gdy istnieje powszechne i utrwalone orzecznictwo sądów krajowych, w tym sądów najwyższych, a zastosowanie takiego orzeczenia wiązałoby się z systemowym ryzykiem bezkarności ze względu na wznowienie znacznej liczby prawomocnie rozstrzygniętych spraw karnych oraz wydania w drodze nadzwyczajnego środka odwoławczego orzeczenia o umorzeniu postępowania karnego w wyniku stwierdzenia przedawnienia?